

Músics que fan teatre

La revelació musical gironina de la darrera temporada no ha tingut lloc a la Bisbal, ni és cap nou grup pop. Ha estat una agrupació coral banyolina: el Cor de Teatre, que, dirigit per David Costa, ha fet el salt definitiu aquest curs passat. Va començar-lo estrenant el seu *Concert Tempestiu* al Temporada Alta i l'ha acabat amb l'espectacle *Operetta* al Teatre Nacional de Catalunya, amb un èxit aclaparador. S'ha confirmat la trajectòria ascendent, els passos segurs que ha anat realitzant des del 1998, i que tenen origen en el bon guiatge de Joan Solana i Xicu Masó. Malgrat aquesta dimensió nacional que el Cor de Teatre ha pres darrerament, el seu banyolisme és ferm encara, lligat a l'(A)phònica, als Pastorets, i sempre a punt de versionar algun èxit de Kistch.

Operetta, l'espectacle que els ha catapultat definitivament, és una bona mostra de les capacitats del Cor de Teatre: solistes capaços d'enlairar amb dignitat el *Casta diva* de Bellini o *Mon coeur s'ouvre a ta voix* de Saint-Saens; una massa a punt de fer el brindis d'una *Traviata* ple de comicitat; uns cantaires que poden sincronitzar un complex joc de moviments bo i entonant el cor dels peregrins del *Tanhäuser*. No cal haver cantat a cap coral per adonar-se de l'enorme esforç que requereix aquest reeixit muntatge, afinat tant teatralment com musical. Acostumats a la tímida gestual dels cors i als cantaires arraulits rere les partitures, la llibertat dramàtica del Cor de Teatre, enlluernadora, no desmereix el treball pu-

Primer la música, després el teatre

Per bé que vol definir-se per l'equilibri entre música i teatre, el Cor de Teatre integra més músics que actuen que no pas actors que canten. Per això surt molt ben parat dels concerts teatralitzats (*El concert*, *Operetta*) i una mica menys en espectacles teatrals amb músiques inserides, com el *Concert Tempestiu*, l'altra proposta ambiciosa presentada a l'inici del Temporada Alta. La represa de la col·laboració entre Xicu Masó i el cor es va solidificar en una obra que ja apuntava maneres i anunciava el que el cor banyolí, ben encaminat, podria arribar a ser, si se'n sabia captar la seva essència.

rament musical. Amb els arranjaments de Pere M. Xiberta i Esteve Palet, també s'alliberen dels instruments acompanyants i, a *cappella*, el festival de la veu és total. Tenen al seu favor, a més, que la proposta teatral de Jordi Purtí juga sobre segur, basant-se en les escenes operístiques més conegudes i amanides amb un joc de gags que Purtí ja havia anat provant amb èxit en versions anteriors menys elaborades, aprofitant així una altra de les grans potencialitats del Cor de Teatre, el seu do de la comicitat.

Em consta que per construir el que és, a data d'avui, el seu treball més madur, aquests músics que fan d'actors han hagut de treballar amb una constància pròpia de professionals sense ser-ho encara. Aquesta és la gran incògnita: ¿com es poden mantenir una dinàmica i un nivell així, com es pot professionalitzar tot un grup de vint persones, dins una tradició que sempre ha considerat que cal pagar els instrumentistes però no els cantaires, condemnant-los al diletantisme? Després d'*Operetta*, què?